

[Palle Simonsen]

på gennemgribende besparelser. Det er klart, at det bliver svært at nå frem til det nødvendige beløb i et finansår, som vi allerede har taget hul på. Det gør det endnu mere nødvendigt, at der allerede nu bliver igangsat forhandlinger om finanslovsforslaget for 1983, så nye besparelser under alle omstændigheder kan få fuld gennemslagskraft i det nye finansår. Jeg synes, det ville være en værdig opgave for den nye finansminister at prøve at tage fat på en diskussion om disse problemer på et tidspunkt, hvor det er muligt at få tingene til at slå igennem i en finanslov. Vi er alt for ofte kommet alt for sent af sted med hensyn til at gennemføre forslagene, og de har dermed heller ikke fået de tilstrækkelige virkninger.

Selv socialdemokratiet bliver nødsaget til at erkende, at der skal ses nærmere på de såkaldte tabuområder. Det var jo dem, statsministeren var meget travlt optaget af i valgkampen, men det berettiger ikke statsministeren og regeringen til at konkludere, at den debat er slut.

Vi erkender – det skal siges meget klart – at der er forslag i den udgiftsreform, vi har lagt frem, som ikke kan gennemføres i dette folketing. Men diskussionen må fortsætte med henblik på at finde andre veje til udgiftsreduktioner, og her kommer vi vel nok til den mest markante forskel mellem regeringen og os andre, nemlig den, at regeringen stædigt fastholder den handlingsplan, som blev underkendt af vælgerne, medens vi andre er parate til at erkende, at dele af vor plan må udgå, og at vi så må drøfte, hvordan vi med andre forslag kan nå vore mål. Se, det kunne statsministeren godt lære en hel del af.

Vi har vel alle draget erfaringer af den overståede valgkamp. Den blev – det er nok en af de ting, der kan opnås enighed om – i for stor udstrækning en duel på tal. Statsministeren fik det alternativ, han så ivrigt efterlyste under åbningsdebatten i oktober. De, der var medlemmer af folketinget på det tidspunkt, vil huske, hvordan statsministeren sprudlende og engageret talte til folketingets medlemmer og efterlyste et alternativ. Statsministeren sagde: fortæl, fortæl, hvor bliver det af? Statsministeren fik sit alternativ. I dag forstår vi måske bedre statsministerens iver efter dette alternativ. Hvordan skulle statsministeren egentlig have klaret den valg-

kamp, hvis ikke han havde haft den alternative plan som skydeskive?

Den debat, vi har ført i valgkampen og fortsat vil føre, drejer sig naturligvis ikke alene om tal, den drejer sig også om politiske ideer. Vi har den klare opfattelse, at beskæftigelsesproblemet og dermed også ungdomsarbejdsløshedsproblemet alene klares, hvis initiativ og virkelyst bliver belønnet. Samfundet, virksomhederne og den enkelte familie har behov for fornyet optimisme. Det nås ikke ved stadig mere formynderi, ved de stadig flere bureaukratiske løsninger, der findes mellem linjerne i statsministerens redegørelse. Vi erkender blankt, at der ikke eksisterer nemme løsninger i dette øjeblik, men vi må også sige klart, at der er brug for en helt ekstraordinær indsats.

I dette folketing findes der et klart alternativ til den socialdemokratiske regering. Vi var allerede parate, da valgresultatet var gjort op. Det vil vi også være den dag, statsministeren må give op. Men indtil en sådan situation foreligger, er opgaven naturligvis at få dette folketing til at fungere. Det er op til statsministeren at gøre op, hvorvidt han vil stivne i et snævert flertal eller bidrage til de brede politiske løsninger. Som det største oppositionsparti vil vi naturligvis søge at opnå indflydelse, hvor dette er muligt. Vi ønsker ikke at sidde med hænderne i skødet.

Med andre ord – og lad det være den sidste bemærkning til statsministeren: vil statsministeren samarbejde og dermed vige fra det socialdemokratiske handlingsprogram, som blev forkastet af vælgerne, så kan der skabes brede løsninger. Denne afgørelse ligger i dette øjeblik hos statsministeren.

Christophersen (V):

De fleste debatter om en regeringsdannelse, om et folketingsvalg, plejer at være ganske tilbageskuende. Jeg vil i dag ikke gøre mange bemærkninger om, hvordan regeringen genopstod. Jeg tror, vi må konstatere, at den er der. Det, der er spørgsmålet nu, er: hvad vil den? Er der et flertal i folketinget for det, den vil, eller er der et flertal i folketinget for noget andet? Og hvilken konsekvens vil regeringen så drage af det?

Men inden jeg går over til at kommentere statsministerens åbningstale, vil jeg gerne sige et par ord om situationen i Polen, sådan